

Karen Vad Bruun

Karen begynder endelig i skole

Illustreret af Signe Kjær

★ ★
Alvilda
★

KAPITEL 1

hvor Karen ENDELIG får en skoletaske

Her er Karen.

Karen er seks år og skal begynde i skole om fire dage. Hun har tabt tre tænder, og hun bor i et lille gult hus sammen med sin mor og sin far og sin storebror Sylvester og deres kat, der hedder Olaf. På den anden side af vejen bor P.

Før sommerferien startede Karen i mini-SFO i Brombærhuset. P kom der kun om eftermiddagen, for han går allerede i skole.

Om fire dage skal han begynde i 1. klasse, og Karen skal starte i nulte. Første skoledag. Den dag, Karen har længtes efter, næsten lige så længe hun kan huske. Og nu er den både lige om hjørnet og virkelig langt væk.

Men Karen har også glædet sig til i dag. Meget endda. I dag er det nemlig store skoletaskedag. Endelig. Karen skal på tur med mor og mormor og købe ny skoletaske og penalhus og måske også en drikkedunk. Endelig.

Hele sommeren har Karen set på skoletasker. I butiksvinduer, på børn på gaden og i et tykt katalog, hun fik af sin mormor. Hun har lavet lister med de tasker, hun synes er allerflottest. Hun har endda tegnet en plus-minus-liste over de fem sejeste tasker, hun har set. Karen er ret glad for lister.

Men hver gang hun har spurgt, om det ikke er ved at være tid til at købe den taske, har hendes mor sagt: – Det er alt for tidligt!

Karen synes absolut ikke, det er for tidligt. Hun ved, at både Esther og Lily og flere af de andre fra SFO'en allerede fik deres tasker inden ferien. Hun forstår ikke, hvorfor *hun* skal vente. Far forstår det vist heller ikke. Men han smiler bare og trækker på skuldrene, når mor og Karen diskuterer. Det er noget med traditioner, siger mor, og traditioner skal man ikke pille for meget ved. Det har Karen forstået. En tradition er, når noget *skal* være på en særlig måde, fordi det *plejer* at være sådan.

Karen kan godt blive lidt rundtosset, når hun tænker på den slags. For hvem bestemmer så, hvad der er en tradition, og hvad der bare er noget, man har

gjort nogle gange? Hun har for eksempel foreslået, at det skulle være en tradition, at de spiser skub op-is, når Lily er på besøg hos dem. Det skete alligevel to gange i træk lige inden ferien, men mor og far grinede bare og sagde, at den havde Karen regnet godt ud.

Men far har vist alligevel blandet sig. For ifølge mors tradition skal man købe ny skoletaske, *dagen før* man starter i skole. Det gjorde mor, da hun var lille, og det var en helt særlig oplevelse.

– Sylvester fik også først sin taske dagen før, siger hun.

Sylvester ryster på hovedet bag mors ryg, men han siger ikke noget. Karen tænker, at det ikke er sikkert, at det, der var dejligt for hendes mor, også er dejligt for Karen. Men hun siger heller ikke noget. Mor kan godt glemme at høre efter, når det handler om traditioner. Men far må altså have talt med hende, for hun er gået med til allerede at gøre det i dag. Fire dage før.

Selvom
det er
lidt snyd –

Karen og mor mødes med mormor i storcentret. Det er smart, er de blevet enige om, for så kan de både købe taske og få en kop kaffe og måske kigge på lidt andre vinduer bagefter. Karen nikker, mens de voksne taler om deres planer, men hun har hele tiden en fornemmelse af, at de ikke helt har forstået, hvad det er, de skal. Karen regner ikke med, at der bliver tid til særligt mange andre ting. Det er jo ikke bare en taske. Det er *Skoletasken*.

Det er ikke, fordi Karen ved helt præcis, hvordan den skal se ud, men hun har lavet en ønskeseddel. Karen drømmer om en taske, der er stor og lidt rund i det og med mindst to rum. Den må gerne være regnbuefarvet. Og have pailletter på. Og med ekstra taske til gymnastiktøj, der kan spændes af og på. Allerhelst skal pailletterne forestille en papegøje, og det ville være fedt, hvis de kunne skifte farve, når man strøg hen over dem. Det ser også ret sejt ud med de tasker, der har et bælte, man kan spænde om maven.

Karen ved ikke, om den overhovedet findes i verden, den taske, hun drømmer om. Men det er godt at vide, hvad man vil have. Det siger Karens farfar altid, og han siger ellers ikke så meget. Så det, han siger, bliver ligesom mere vigtigt.

Men det viser sig, at mor og mormor har lidt andre planer end Karen.

– Skal vi ikke starte med en kop kaffe, siger mor.

– Jo, nikker mormor. – Så kan vi også lige lægge en plan.

Karen synes ikke, de behøver en plan, i hvert fald ikke mere end den, hun allerede har lagt. Hun ved godt, hvor de skal hen. Hun kender storcentret, og hun ved, at butikken med tasker og kufferter ligger lige henne om hjørnet, lige før skobutikken og skråt over for den butik, hvor de nogle gange køber gavepapir og klistermærker og viskelædere og den slags. Man kunne også bare gå over og se på de tasker nu.

Men mor og mormor har åbenbart god tid. De står i køen på konditoriet og kigger på kagerne, og mormor siger ting som:

– Er det ikke hyggeligt, at vi sådan er i byen sammen?

Og Karen får lov til selv at bestemme, hvilken kage hun vil have, og normalt ville det være det bedste tilbud. Normalt ville Karen vakle mellem en linse og en medalje, men ende med at vælge medaljen, fordi den både har dej og flødeskum og syltetøj og glasur, og en linse kun har dej og creme. Det er sådan, det plejer at være, men i dag er ikke kagedag, det er skoletaskedag, og derfor kommer Karen til at sige, at hun ikke vil have noget.

– Er du sikker? spørger mormor og ser meget overrasket ud.

– Ja, siger Karen.

– Er du helt sikker? spørger mor.

Hun ser bekymret ud. Hun mærker Karen på panden. Og hun tror, at Karen ikke lægger mærke til, at hun ser på mormor med rynkede bryn. Men selvfølgelig gør Karen det. Karen ser det meste, og hun har allerede fortrudt det med kagen en lille smule.

– Ja, nikker hun alligevel, for det kan godt være svært at tage et nej tilbage, når man først har sagt det.

Og så køber mor og mormor kaffe og et gåsebryst til deling, og Karen får en juicebrik. Og Karen sidder dér, uden taske og uden kage, og venter, mens mor og mormor spiser gåsebryst én lillebitte bid ad gangen.

Karen er hurtigt færdig med sin juice. Hun sidder og ser i retning af taskebutikken. Hun ser på de folk, der går forbi dem, hun følger deres skridt med øjnene, hun holder øje med deres poser, og hun får en stærk fornemmelse af, at sådan cirka alle storcentrets gæster er her for at købe skoletasker. Karen bliver mere og mere sikker på, at de spilder kostbar tid ved at sidde her og spise flødeskumskage, mens alle de gode tasker bliver taget.

Det er ikke, fordi mor og mormor har glemt, hvad de er her for. De taler meget om tasker, og mormor siger:

– Nå, men hvad skal den så kunne, den taske?

Karen skal lige til at svare. Hun er godt forberedt. Men mormor spurgte ikke Karen. Det finder hun først ud af, da mor går i gang med at svare.

– Ja, altså, den skal jo ikke være for stor, siger hun. – Hun skal jo kunne bære den selv uden at gå helt i knæ.

Og mormor nikker. Og mor går videre til at tale om noget med remme og budget og andre voksning, som gør, at Karen langsomt holder op med at

høre efter. Det er ikke med vilje. Det er heller ikke med vilje, at hun glider ned ad stolen og ned under bordet. Og da Karen først er nede under bordet, og mor og mormor stadig ikke har lagt mærke til noget, så er der pludselig ikke særlig lang vej ud af konditoriet. Og da Karen først er ude af konditoriet og kan se gennem ruden, at mor og mormor taler og taler og laver taskefagter og spiser små bidder kage, så er der virkelig ikke særlig langt hen ad gangen, forbi Matas og den hvide butik med telefonerne, rundt om hjørnet og ind i taskebutikken.

Karen ved godt, at hun ikke må gå sin vej. Hun ved godt, at det er meningen, at de skal følges. Hun ved også godt, at man kan blive væk sådan et stort sted. Men det er lidt, som om Karen ikke selv bestemmer over sine fødder lige nu. Og lige nu vil Karens fødder ind i taskebutikken og ned til hylderne med skoletasker.

Karen troede godt, hun kunne huske, hvor i butikken det var, men først kommer hun til at gå ned ad en gang, hvor der kun er store, ensfarvede voksentasker i sort og brun og mørkerød. Her lugter sødt af læder. Karen står et øjeblik og ser på kufferter og

meget store rygsække. Butikken er større, end hun huskede den. Mere uoverskuelig. Hun er meget tæt på at fortryde det her.

– Kan jeg hjælpe dig med noget?

Stemmen kommer bagfra, og først bliver Karen lidt forskrækket. Men da hun vender sig, står der en dame med store tænder og meget tynde øjenbryn og ser flink ud.

– Øh ja, siger Karen.

Hun ranker ryggen og prøver at huske, hvordan man spørger om ting i butikker.

– Jeg ville gerne se på nogle skoletasker, siger hun.

– Ja, siger damen, og Karen kan godt se, at hun ser sig omkring, som om hun leder efter nogen.

– Min mor kommer om lidt, siger Karen, og det er jo faktisk ikke en løgn.

– Nå, så du er bare gået lidt i forvejen? smiler damen, mens hun viser Karen gennem butikken.

Karen nikker, for det er hun jo på en måde. Og i samme øjeblik drejer de om et hjørne, og så står de foran skoletaskerne. Endelig. Karen tager en dyb indånding. Det undrer hende lidt, at hun ikke selv kunne finde reolerne, for det her må være det flotteste hjørne i butikken. Måske faktisk det mest farvestrålende og glitrende sted i hele storcentret.

Damen siger noget flinkt, inden hun går tilbage til sin disk. Og Karen svarer også et eller andet, men hun

lytter ikke rigtig efter. Hun er i gang med at kigge på tasker. Der er mange flotte. Så mange, at Karen godt kan mærke, at hun har brug for et system. Hun starter med at gå rundt om reolerne for at finde ud af, hvor langt skoletaskeområdet egentlig strækker sig. Og så begynder hun fra en ende af. Hun kigger på dem alle sammen. Hun ser på Lego-taskerne med ninjaer eller piger på. Hun ser på flere med små hvide kaniner og pailletter. Hun åbner og lukker og lyner lynlåse op. Hun prøver en taske med et stort enhjørningehoved på og matchende gymnastiktaske. Hun går rundt i sit eget tempo og ser på dem alle. Hun mærker efter. Og så finder hun den. *Skoletasken!*

Karen er ikke i tvivl, da hun ser den. Det er ikke, fordi den ligner den, hun har forestillet sig. Den har hverken papegøjer eller pailletter eller regnbuer, men der er alligevel noget over den. Og Karen ved, at det er hendes taske. Den er rød. Meget rød – og med en stor, gul blomst foran. Den har to store rum og et forrum. Den har en rem, man kan spænde om livet, og blomsten ligner næsten en sol. Karen har en dejlig ro indeni. Hun kan mærke, at hun vil blive glad af at se på den blomst hver dag.

– Jeg kommer tilbage om lidt, siger hun til damen, der er ved at tale om punge med en gammel mand.

Hun siger det måske også lidt til tasken.

Og så går Karen tilbage forbi Matas og den hvide butik med telefonerne, rundt om hjørnet og hen til konditoriet. Hun ved ikke, hvor længe hun har været væk. Hendes mor og mormor sidder det samme sted. Kagetallerkenen er skrabet helt ren, og de ser lidt forvirrede ud, da de ser hende.

– Hvor har du været? spørger mor.

– Ja, pludselig var du bare væk, siger mormor.

– Jeg skulle bare tisse, kommer Karen til at sige.

Og måske er mor og mormor en lille smule flove over, at de ikke lagde mærke til, at Karen var gået, for mor siger ikke mere, og mormor siger bare:

– Ih, du bliver altså så stor!

Karen nikker.

– Det ved jeg godt, siger hun.

Og så går de alle tre hen til taskebutikken. Forbi Matas og telefonerne. Forbi damen med øjenbrynene, der smiler og vinker til Karen. Mor og mormor er meget imponerede over, at Karen er så hurtig til at vælge. Heldigvis synes de også, at rygsækken med solblomsten er flot, og også praktisk. Og faktisk heller ikke så dyr. Mormor synes, at Karen har været så god, at hun får lyst til at forære Karen lige det penalhus, hun vil have. Og Karen vælger et kæmpestort regnbuefarvet penalhus med pailletter på, der kan foldes ud tre gange. Det siger en dejlig lyd, når man folder det ud. Karen aer sin taske og sit penalhus igen og igen, mens de står og venter på at betale.

– Det klarede vi da hurtigt, siger mor.

– Ja, nikker Karen.

Hun smiler til damen, mens hun lægger sine indkøb op på disken. Mor ser på sit ur.

– Vi har fin tid til at se på lidt andre butikker, siger hun.

Karen ser op på sin mor.

– Det kan vi godt, siger hun. – Men først synes jeg faktisk, at jeg har fortjent en medalje. Med flødeskum.